

melse fastholdes, der vel med Føie kan kaldes en Hovedbestemmelse, om ikke Hovedbestemmelse en, nemlig den, at ved en saadan tvungen Afhændelse af Gaarden en vis Deel af Kjøbesummen skal fragaae Eieren af Gaarden og derimod gaae over til Fæsteren eller hans Efterladte. Jeg kan nemlig ikke skjønne, at en saadan Bestemmelse retfærdigen kan forsvares eller paa nogen Maade bringes i Overensstemmelse med Grundprincippet i Grundlovens § 82 om den tvungne Afstaaelse af Eiendom, medmindre der træffes en saadan Ordning, at Gaarden selv ved Afhændelsen kommer til at fremtræde i en anden Egenkab og som Følge deraf med en større Værdi, end den vilde have i selve Eieren's Hænder paa det samme Tidspunkt som det, hvorom Loven taler, nemlig ved Fæstledighed, og hvor han utvivlsomt efter Lovgivningen var berettiget til det, hvortil han nu ved Loven tvinges, nemlig at sælge Gaarden ved Auction. Det er jo vist, at han i dette Tilfælde var berettiget til at beholde den hele Kjøbesum, som indkom ved Auctionen, og det er derfor efter min Mening kun ved at give Gaarden en saadan Egenkab, at der med Føie kan forventes et forøget Udbytte deraf, at der kan være Tale om at fradrage en vis Forholdsdeel af Kjøbesummen og lade den gaae over til Andre. Dette forekommer mig at være saa klart, og derhos navnlig ligeoverfor Grundlovens Bestemmelse saa afgjørende vigtigt, at jeg for mit Vedkommende ikke vilde kunne slutte mig til Loven, dersom ikke en saadan Forandring foregik deri, og, efter hvad vi fornylig hørte af den høitærede Indenrigsminister, vil jo, hvad der er langt vigtigere end min Stemme, heller ikke Regjeringens Stemme kunne faaes for Loven, dersom ikke en saadan Bestemmelse som den af mig foreslaaede optages deri. Jeg skal endnu kun tilføie et Par Ord med Hensyn til et Vædringsforslag, som ligeledes er stillet af mig i Forening med et andet Medlem af Udvalget, og som et tredje Medlem subsidiairt har tiltraadt, hvilket Forslag staaer i en vis Forbindelse med, hvad jeg nylig har anført. Det er Forslaget under Nr. 13, som gaaer ud paa, at i 2den Linie af den 2den Paragraph skal „en Trediedeel“

forandres til „en Fjerdedeel“ og „to Trediedele“ til „tre Fjerdedele“. Det er jo aldeles en Selvfølge, at man ikke ved noget som helst Bevits eller Argument kan komme til absolut at opstille en vis bestemt Brøkddeel som den, der skal være den rette. Brøker lade sig udparcellere i saa mange smaa Dele, at det er umuligt at sige, at en enkelt er den rette og enhver anden den urette. Naar jeg imidlertid for mit Vedkommende har opstillet denne Fjerdedeel, er det skeet, fordi det efter det hele subjective Skøn — og derpaa maae dog saadanne Spørgsmaal til Syvende og Sidst berode — som jeg efter bedste Evne har kunnet anstille, forekommer mig, at en saadan Fjerdedeel allerede er meget høi, hvorfor jeg da heller ikke vilde kunne være gaaet ind paa at tilraade den, hvis ikke netop denne Fjerdedeel allerede var fremtraadt paa en saadan Maade, som skeet er under de Forhandlinger, som i 1856 fandt Sted i Rigsdagen, og — jeg vil tilføie — hvis ikke denne Fjerdedeel udtrykkelig var bleven nævnt i den Udtalelse, vi under 1ste Behandling af denne Sag hørte af Ministeriet som den Forudsætning, under hvilken Regjeringen kunde gaae ind paa Lovforslaget, under den Betingelse selvsølgelig, at Gaarden da opnaaede Frihed for de paa den hvilende Baand. Med disse Ord skal jeg anbefale disse to Vædringsforslag til Thingets Opmærksomhed.

Solstein: Jeg har stillet to Vædringsforslag, som de ærede Medlemmer vilde finde under Nr. 5 og Nr. 10. Disse Forslag gaae ud paa en Vædring, som for mig, der ikke i tidligere Tid i Rigsdagen har havt Leilighed til at behandle den her foreliggende Sag, har en særegen Betydning. Naar vi see paa det Hele, der her foreligger, saa staaer det for mig i dette Dieblik som et Forsøg paa at tilveiebringe et Udcast til en Overenskomst, som de to paagældende Parter kunde blive enige om, og som, naar dette er opnaaet, og naar derhos Regjeringen troer at kunne tilstede det, kan blive til Lov. Men det kan dog paa den anden Side ikke nægtes, at det, der foreligger, er Forslag til Noget, som tilsidst skal blive til Lov, og naar der i